

Frederick Forsyth

De cobra

2011

Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

De tiener lag alleen dood te gaan. Niemand wist het en maar één iemand zou het iets hebben kunnen sche-
len. Hij lag – broodmager na een leven vol drugs –
op een stinkende strozak in de hoek van een smerige
kamer in een verlaten huizenblok. Dit krot was een
van de wooncomplexen die in Anacostia een ‘pro-
ject’ heten, en Anacostia is een wijk waarop de stad
Washington niet trots is. Toeristen komen er nooit.
Als de jongen geweten had dat met zijn dood een
oorlog zou beginnen, had hij dat niet begrepen. Hij
zou er ook geen belangstelling voor hebben gehad.
Dat is namelijk wat drugs doen met de geest van een
jongere. Die vernietigen.

Het was het eind van de zomer, en gemeten naar de
normen van de presidentiële gastvrijheid was het
een intiem diner. Niet meer dan twintig gasten in de
vorm van tien echtparen gingen na hun drankje in
een voorvertrek zitten, en achttien gasten waren diep
onder de indruk.

Negen van hen waren belangrijke vrijwilligers bij
de Veterans’ Administration, een nationaal instituut
dat zich bezighoudt met het welzijn van mensen die
het uniform van een krijgsmacht onderdeel hebben
gedragen.

In de negen jaar voorafgaand aan 2010 waren heel veel mannen en een aantal vrouwen gewond of getraumatiseerd uit Irak of Afghanistan teruggekeerd. De president uitte als opperbevelhebber zijn dank voor wat de negen gasten van de VA voor elkaar hadden gekregen. Zij en hun echtgenoten waren dan ook uitgenodigd voor een diner op de plaats waar ook Abraham Lincoln gegeten had. Onder leiding van de *first lady* zelf hadden ze een kleine rondleiding door de privévertrekken gekregen, en daarna namen ze onder de aandachtige blikken van de majordomus plaats om hun soep af te wachten. Het was dus enigszins gênant toen de serveerster van middelbare leeftijd begon te huilen.

Ze deed het geluidloos, maar de terrine in haar handen trilde. De tafel was rond, en de first lady zat aan de andere kant. Ze maakte haar blik los van de gasten die de soep kregen opgediend, en zag tranen over de wangen van de serveerster lopen.

De majordomus die alles opmerkte wat de president in verlegenheid kon brengen, volgde haar blik en liep geruisloos maar snel rond de tafel. Hij knikte met aandrang naar een ober in de buurt, die de terrine moest overnemen voordat een ramp plaatsvond, en leidde de vrouw weg van de tafel naar de klapdeur, de pantry en de keuken. Toen het tweetal uit het zicht verdween, depte de first lady haar mond. Na een ge-

mompelde verontschuldiging naar de generaal buiten dienst links van haar stond ze op om hen te volgen.

De serveerster zat nu in de pantry op een stoel en mompelde met bevende schouders: ‘Het spijt me zo, het spijt me zo.’ Maar het hoofd van de majordomus stond niet naar vergeving. Men stort eenvoudig niet in als de president in de buurt is. De presidentsvrouw gebaarde dat hij moest doorgaan met uitserveren. Toen boog ze zich over de huilende vrouw, die met de punt van haar schort haar ogen afveegde en nog steeds excuses aanbood.

Als reactie op een paar vriendelijke vragen vertelde serveerster Maybelle waarom ze zo vreselijk van haar stuk was. De politie had het lijk van haar enige kleinzoon gevonden. Ze had de jongen opgevoed sinds zijn vader negen jaar eerder in het puin van het Trade Center was omgekomen. Het kind was toen zes.

Aan de hand van de doktersverklaring had de politie haar de doodsoorzaak uitgelegd, en toen verteld dat het lijk in het stedelijke mortuarium lag, in afwachting van het transport.

En zo troostten de first lady van de VS en een serveerster van middelbare leeftijd, allebei nakomelingen van slaven, elkaar in de hoek van de pantry, terwijl bobo’s van de VA een paar meter verderop hoogdravende gesprekken voerden bij de soep met croutons.

Tijdens het diner werd verder niets gezegd, en pas toen de president twee uur later in de slaapkamer zijn smoking uittrok, stelde hij de voor de hand liggende vraag.

Weer vijf uur later en ondanks de bijna volledige duisternis van de kamer – van Washingtons permanente gloed kwam maar een klein streepje licht achter het kogelvrije glas en het gordijn terecht – begreep de presidentsvrouw dat haar man niet lag te slapen. De president was grotendeels door zijn grootmoeder opgevoed. Hij kende de relatie tussen een jongen en zijn oma niet alleen, maar hechtte er ook veel waarde aan. Hij stond altijd vroeg op en dwong zich tot een streng fitnessprogramma om in vorm te blijven, maar kon desondanks niet slapen en lag in het donker na te denken.

Hij had al besloten dat die vijftienjarige – wie het ook was – geen zwerversgraf mocht krijgen maar netjes op een echt kerkhof begraven moest worden. Maar hij bleef geïntrigeerd door de doodsoorzaak van zo'n jonge jongen, die uit een arm maar uitgesproken fatsoenlijk nest kwam.

Even na drieën zwaaide hij zijn lange, magere benen uit bed en tastte naar een ochtendjas. Naast hem vroeg een slaperige stem: 'Wat ga je doen?' Hij antwoordde: 'Ik ben zo terug,' waarna hij de ceintuur dichtbond en naar de kleedkamer liep.

Toen hij de hoorn van de haak nam, had hij in twee tellen antwoord. De telefoniste van dienst was op dat uur van de nacht misschien moe, want de menselijke geest is dan op zijn traagst, maar ze liet niets merken en vroeg even gretig als opgewekt: ‘Ja, meneer de president?’

Haar verlichte schernpje gaf nauwkeurig aan wie ze aan de lijn had. De man uit Chicago moest er ook na twee jaar in dit opmerkelijke gebouw nog steeds aan wennen dat hij werkelijk alles op elk moment van de dag of de nacht kon krijgen, door het gewoon te vragen.

‘Wilt u de directeur van de DEA even wekken? Thuis of waar dan ook?’ vroeg hij. De telefoniste reageerde niet verrast. Als je ‘De Man’ bent, wordt alles voor je geregeld, ook als je met de president van Mongolië over koetjes en kalfjes wilt praten.

‘Ik doe het meteen,’ zei de jonge vrouw diep onder hem in het communicatiecentrum. Ze roffelde snel op haar toetsenbord. Minuscule circuits deden hun werk, en toen verscheen een naam. Na het verzoek om een privénummer kwamen tien cijfers op het scherm te staan. Dat was het nummer van een fraaie woning in Georgetown. Ze bracht de verbinding tot stand en wachtte. Na tien keer rinkelen nam iemand slaperig op.

‘Ik heb de president voor u aan de lijn, meneer,’ zei ze.

De stem van deze ambtenaar van middelbare leeftijd was ineens niet slaperig meer. De telefoniste verbond het hoofd van de instelling die officieel de Drug Enforcement Administration heette, door met de man boven haar. Ze luisterde niet mee. Een lampje verklikte wanneer de mannen klaar waren, en dan zou ze de verbinding verbreken.

‘Het spijt me dat ik u op dit nachtelijke uur stoort,’ zei de president, die direct de verzekering kreeg dat van storen geen sprake was. ‘Ik heb een inlichting en misschien wat advies nodig. Kunnen we elkaar vanochtend even spreken? Om negen uur in de Westvleugel bijvoorbeeld?’

De vragende vorm was alleen een kwestie van beleefdheid. Presidenten geven bevelen, en de directeur van de DEA verzekerde dat hij de volgende ochtend om negen uur in het Oval Office zou zijn. De president hing op en ging weer naar bed. Eindelijk kon hij slapen.

In een elegant huis van rode baksteen in Georgetown was het slaapkamerlicht aan en vroeg de directeur aan een verwarde dame met krulspelden in wat er in jezusnaam gaande was. Hoge ambtenaren die om drie uur ’s nachts door hun allerhoogste baas persoonlijk gewekt worden, denken onwillekeurig dat er iets mis is. Misschien wel gruwelijk mis. De directeur ging niet meer slapen maar liep naar de keuken

beneden voor een glas sap, een kop koffie en een portie ernstige zorgen.

Aan de andere kant van de Atlantische Oceaan werd het licht. Op een sombere, grijze en verregende zee buiten de Noord-Duitse havenstad Cuxhaven nam het ms *San Cristóbal* de loods aan boord. De schipper, kapitein José María Vargas, stond aan het roer en de loods naast hem mompelde instructies. Ze spraken Engels, de gemeenschappelijke taal van de zee en de lucht. De *San Cristóbal* wendde de steven en voer het estuarium van de Elbe in. Zestig mijl verderop werd het schip Hamburg in geleid, Europa's grootste rivierhaven.

De *San Cristóbal* was met zijn 30.000 ton een *general cargo*-schip onder Panamese vlag. De twee mannen op de donkere brug zochten de boeien die de vaargeul markeerden, en zagen verderop de ene rij zeecontainers na de andere.

Benedendeks stonden de containers: acht lagen diep met daarboven nog eens vier lagen. In de lengte pasten er tussen de boeg en de brug veertien rijen, en het schip was breed genoeg voor acht containers per rij.

De scheepspapieren vermeldde terecht dat de reis in de Venezolaanse stad Maracaibo begonnen was. Het schip was naar het oosten gevaren en had in Pa-

ramaribo, hoofd- en enige havenstad van Suriname, zijn laatste vracht ingenomen in de vorm van tachtig containers met bananen. De papieren vermeldde niet dat een van die laatste containers bijzonder was omdat die niet alleen bananen maar ook andere spullen bevatte.

Die tweede lading was ingevlogen door een oud, vermoeid Transall-vrachtvliegtuig. Het toestel was uiterst tweedehands in Zuid-Afrika gekocht, was zijn reis op een afgelegen landgoed in de Colombiaanse binnenlanden begonnen en was over Venezuela en Guyana gevlogen om op een al even afgelegen bananenplantage in Suriname te landen.

Wat het oude vrachttoestel had meegebracht, was aan de achterkant van een stalen zeecontainer blok voor blok opgestapeld. De stapel reikte van wand tot wand en van de vloer tot het plafond. Na zeven van die lagen was een valse achterwand op zijn plaats gelast, die daarna samen met de rest van het interieur werd gezandstraald en geschilderd. Pas toen werden de harde, groene, onrijpe bananen aan de rekken gehangen, en daar bleven ze, gekoeld maar niet bevroren, de hele reis naar Europa.

Diepladers hadden grommend en snuivend door het oerwoud gereden om de exportvracht naar de kust te rijden, en daar had de *San Cristóbal* de laatste containers als deklading aan boord genomen. Toen

het schip vol was, voer het uit en zette het koers naar Europa.

Kapitein Vargas, een doodeerlijke zeeman die niet wist welke extra lading hij vervoerde, was al eens eerder in Hamburg geweest en verbaasde zich altijd over de omvang en efficiency van de haven. Deze oude Hanzestad bestaat eigenlijk uit twee steden: de woonstad rond de Binnen- en de Buiten-Alster, en de uitgestrekte havenstad met de grootste containerinstallaties van het werelddeel.

De haven wordt aangedaan door 13.000 schepen per jaar, en die halen en brengen 140 miljoen ton aan 320 ligplaatsen. De containerhaven alleen al heeft vier terminals, en de *San Cristóbal* kreeg die van Altenwerder toegewezen.

Terwijl het vrachtschip met vijf knopen per uur de langzaam ontwakende stad op de westelijke oever passeerde, kregen de twee mannen op de brug een kop sterke Colombiaanse koffie. De Duitser snoof de geur waarderend op. Het regende niet meer, de zon deed moeite om tussen de wolken door te komen en de bemanning verheugde zich op hun verlof aan wal. Het middaguur naderde al toen de *San Cristóbal* op de aangewezen plaats afmeerde. Een van de vijftien portaalkranen van Altenwerder kwam vrijwel meteen in actie om de containers uit het schip te tillen en op de kade te zetten.